

idetmindste ikke nogen anden end den, at det vil komme an paa, hvorvidt et eventuelt Ændringsforslag, som Regjeringen agter at stille til 3die Behandling, men som den hidtil ikke har høvt Anledning til at stille, kan ventes at træde i Stedet derfor. Jeg skal derhos tillade mig at minde om, at haade med Hensyn til § 92, for hvis Vedkommende Regjeringens Betænkneligheder ikke ere suundne, og med Hensyn til den nævnte Paragraph vil det være et Moment af Betydning for en Overeenskomst, dersom det var muligt at vende tilbage til den Affattelse, og Anordning af de tre Capitler, som var til Behandling i forrige Møde, som disse havde i Commissionsudkastet, hvilken Affattelse Regjeringen langt maatte foretrække for den her vedtagne. Jeg troer ogsaa, at der er flere end jeg, der fra Følelsens Side finde de foreslaaede Forandringer mindre fyldestgjørende.

Paa Dødsstraffens Afkaffelse kan Ministeriet ikke gaae ind, og jeg troer heller ikke, at der er nogen Anledning dertil efter den Maade, hvorpaa denne Straf er benyttet i Lovudkastet, og navnlig naar man seer hen til den Indskrænkning i Anvendelsen deraf, der vil kunne finde Sted igjennem Venaadningsveien.

Ordføreren: De Forslag, der ere stillede af den ærede Rigsdagsmand, der sidder nær ved mig (Hass), tilfugte, som han selv udtalte, en fuldstændig Afkaffelse af Dødsstraffen. Jeg skal imidlertid herved strax bemærke, at hans Ændringsforslag dog ikke omfatte alle de Tilfælde, hvor Dødsstraf er fastsat i Lovudkastet. Jeg skal ikke opholde mig ved, at vi allerede igaar, ved at votere Lovudkastets 2det Capitel, i to Paragrapher have omtalt Dødsstraffen som eksisterende Straf; men i Lovudkastets specielle Deel, om jeg saa maa sige, findes denne Straf anvendt i fire Tilfælde, som den ærede Forslagsstiller ikke synes at have bemærket. Det er saaledes i § 81 bestemt, at en dansk Undersaat, som under en udbrudt Krig bærer Vaaben imod Staten eller dennes Forbundsæller, under særdeles stærkende Omstændigheder bliver at straffe paa Livet." Det er ligeledes Tilfældet i § 90, hvor det hedder: "Den, som foretager nogen Handling, der sigter

til at berøve en fremmed, i Venstrib med Kongen levende Regent Livet, straffes paa Livet" osv. Det er endelig Tilfældet i §§ 281 og 282 i Capitlet om de almeenfarlige Forbrydelser; hvor der er bevirket Stibbrud eller anden Søffade, og denne har forvoldt Tab af Menneskeliv, kan Straffen stige til Livsstraf. Det Samme er Tilfældet, hvor der er bevirket Overfømmelse, som har medført Tab af Menneskeliv. Af de Tilfælde, der ere omtalte i 30te Capitel, har Forslagsstilleren overhovedet kun henvendt sin Opmærksomhed paa § 283. Dette er jo imidlertid kun formelle Bemærkninger, som jo, dersom Thinget maatte dele den ærede Forslagsstilleres Ansuelser, kunde fremkalde yderligere Ændringsforslag ved 3die Behandling. — Hvad dernæst Sagen selv angaaer, da tvivler jeg ikke om, at den ærede Forslagsstilleres Forslag og hans Foredrag ville have anslaaet sympatetiske Strengte her i Thinget, og jeg vil tilføie, at det endog vilde have forekommet mig underligt, om Behandlingen af en Straffelovbog skulde være gaaet igjennem en lovgivende Forsamling, uden at der reiste sig Stemmer for Dødsstraffens fuldstændige Afkaffelse. Jeg vil fremdeles udtale, at jeg har glædet mig over, at dette Forslag netop er kommet fra den ærede Forslagsstiller. Han har ikke blot meddeelt det høie Thing, at han tidligere har staaet paa et ganske andet Standpunkt, men ved det foreliggende Spørgsmaal offentlige Forhandling har det næsten altid viist sig, at det netop var fra Geistlighedens Side, at der reiste sig Indsigelser mod Dødsstraffens Afkaffelse eller vel endog blot mod Indskrænkning af samme; man har meget ofte i Dødsstraffens Afkaffelse villet finde et Angreb paa divina majestas, en Helligbrøde; Geistligheden har anseet sig bunden ved Kristens Ord til at kæmpe for Dødsstraffens Vedligeholdelse. Jeg yder derfor det Standpunkt, hvorpaa den ærede Forslagsstiller staaer, min Anerkjendelse; men naar Udvalget ikke desto mindre maa fastholde sin Ansuelse, saa have vi allerede i Betænkningen udtalt, hvorpaa vi støtte samme. Vi have ligesaa lidt som Commissionsen, hvorfra Straffelovudkastet skrives sig, kunnet tilraade Dødsstraffens fuldstændige Afkaffelse, og det fordi, vi maae erkjende, at der